

Bilag 3.

Dansk Arbejdsgiverforening.

København, den 26. Februar 1948.

Til det af Landstinget nedsatte Udvalg om Ændringer i Ulykkesforsikringslovens Satsler, Rigsdagen.

Da det er os bekendt, at Arbejdet med Revision af Ulykkesforsikringslovens Satsler nærmer sig sin Afslutning, tillader vi os herved at henvende os til det højtærede Udvalg i følgende Anledning:

Da de foreliggende Lovændringer var til Drøftelse i Foraaret 1947, ventedes det i Almindelighed, at Loven skulde kunne være færdigbehandlet, inden Rigsdagen samme Foraar blev hjemsendt, og der blev dengang af Arbejds- og Socialministeren over for et Rigsdagsudvalg givet Tilsagn om, at den nye Lov skulde træde i Kraft 1. April 1947. Der skete imidlertid en Forsinkelse af Rigsdagsarbejdet ved, at Arbejds- og Socialminister Søren P. Larsen blev syg, og den tiltrædende Minister Jens Sønderup var efter de skete Afbrydelser ikke i Stand til at forcere Lovgivningsarbejdet frem, saaledes at Loven kunde blive vedtaget som inden for Rigsdagskredse ventet.

Under det nu genoptagne Rigsdagsarbejde med Loven skal der efter de for os foreliggende Forlydender være Stemning for, at man — til Trods for, at Forudsætningerne for Tilsagnet om Ikrafttræden 1. April 1947 er bristede — alligevel skulde være indstillet paa at give Loven et helt Aars tilbagevirkende Kraft.

Paa de danske Arbejdsgiveres Vegne protesterer vi herved over for et saadant Skridt. Herfor taler dels det almindelige Hensyn til ikke at give Lovbestemmelser tilbagevirkende Kraft, og dels vil Loven, selv om den kun gennemføres med Virkning fra 1. April 1948, dog betyde en Merudgift for Arbejdsgiverne paa omkring 100 pCt. I saa Henseende bemærker vi, at det sikkert vil forekomme mange Arbejdsgivere ejendommeligt, at der synes at være Udsigt til, at Rigsdagen ved Fastsættelsen af det Beløb, der i Loven vil være passende som Aarsløns-Maksimum, hverken tager Hensyn til Mindretalsindstillingen paa 3 500 Kr. eller til Flertalsindstillingen paa 4 500 Kr., men synes at ville slutte sig til Mindretalsindstillingen paa 5 000 Kr.

Det er betydelige Beløb, der herved paalignes vore Medlemmer, og vi maa indtrængende henstille, at disse ikke yderligere forhøjes ved, at Loven faar et Aars tilbagevirkende Kraft, i hvilket Aar Forsikringsmodtagerne jo har vist at kunne klare sig igennem med de hidtil ydede Beløb, saaledes at en Beslutning om tilbagevirkende Kraft vil tilføre dem en ganske uventet Merbetaling, medens det for Arbejdsgiverne, der i samme Tidsrum ikke har haft Anledning til at regne med de forøgede Udgifter, vil være yderst vanskeligt at forstaa denne ekstra Paaligning, som de ikke vil kunne finde overensstemmende med den i Landet gældende Retssikkerhed. Skulde man føle sig absolut bundet til Lovens Ikrafttræden 1. April 1947, maa den dertil nødvendige Udgift afholdes af Statskassen og ikke af Arbejdsgiverne.

Med Højagtelse

Hans L. Larsen.

Carl Plum.